

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud ve Frýdku-Místku rozhodl v hlavním líčení konaném dne 6. prosince 2016 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jiřiny Jalůvkové a přísedících Petra Caletky a Mgr. Marty Cyhanové **t a k t o :**

Obžalovaní

1. Z. M.,

nar. XXXXX, trv. XXXXX,

2. D. V.,

nar. XXXXX, trv. XXXXX,

jsou vinni , že

v době nejméně od začátku roku 2012 do 8.12.2015, obž. D. V. vyjma období od konce měsíce května 2014 do konce měsíce srpna 2015, kdy s rodinou nežil ve společné domácnosti, ve XXXXX ve svém bydlišti na ul. XXXXX, jako rodiče nezletilých dětí *) Petrklíče, nar. XXXXX, Tulipána, nar. XXXXX a Kopretiny, nar. XXXXX, XXXXX, tyto opakovaně v mnoha případech za závažnější, ale i drobné prohřešky nebo zcela bez důvodu, nepřiměřeně fyzicky trestali, kdy obžalovaný je bil koženým opaskem s kovovou přezkou do různých částí těla, obž. Z. M. bila všechny tři děti rovněž pěstmi do různých částech těla i do obličeje, přičemž v jednom

případě po úderu pěstí do obličeje nezl. Kopretiny, této začala téct z nosu krev, v jednom případě, dne 19.7.2015, obž. Z. M. uchopila nezl. Kopretinu za hlavu a udeřila ní o radiátor, čímž nezletilé způsobila zranění spočívající ve dvou trzně zhmožděných ranách délky 4 cm, kteréžto zranění si vyžádalo ošetření na traumatologické ambulanci Nemocnice ve Frýdku-Místku, děti při bití plakaly, přičemž oba obžalovaní dětem přikazovali, aby v případě, že se jich někdo zeptá na původ četných modřin, které jim v důsledku bití vznikaly, říkaly, že tyto vznikly při různých smyšlených aktivitách, jako pád z kola, či hra s jinými dětmi a aby říkaly, že se mají doma dobře, obžalovaná děti trestala tak, že musely stát nebo klečct s napřaženými rukama, na které jim umístila knížky, a to i celou noc, až vyčerpáním usnuly na zemi, obž. Z. M. dětem vulgárně nadávala, že jsou hovada, kurvy, piče, oba obžalovaní nezletilé Kopretině vyčítali, že se vůbec neměla narodit a že měla jít do nějaké léčebny, děti neměly klíče od domu a bytu, takže pokud někdo z obžalovaných nebyl doma, musely na něj čekat venku před domem, obž. Z. M. rovněž zakázala nezl. Tulipánu a Kopretině navštěvovat nízkoprahové zařízení pro děti a mládež XXXXX, kde se jim líbilo a toto jejich jednání trvalo do dne 8.12.2015, když dne 9.12.2015 byly všechny tři děti na základě usnesení Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne XXXXX sp. zn. XXXXX, které se stalo téhož dne vykonatelným, předběžně svěřeny do pěstounské péče na přechodnou dobu, přičemž v důsledku tohoto jejich jednání došlo u všech tří dětí k vývoji syndromu týraného a zanedbávaného dítěte a k disharmonickému vývoji osobnosti s přítomnou socio-emoční deprivací, u nezl. Petrkliče pak rovněž k poruše přizpůsobení s prodlouženou depresivní reakcí, která vyžaduje léčbu v rozsahu několika měsíců a v případě neléčení může u tohoto nezletilého dojít k prohloubení depresivního syndromu se všemi negativními projevy a následky,

t e d y týrali osobu, která je v jejich výchově, způsobili takovým činem těžkou újmu na zdraví, spáchali takový čin nejméně na dvou osobách a páchali takový čin po delší dobu,

t í m s p á c h a l i

zločin týrání svěřené osoby dle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. b), písm. c), písm. d) tr. zákoníku

a o d s u z u j í s e

obž. Z. M.:

podle § 198 odst. 2 trestního zákoníku k trestu **odnětí svobody** v trvání **3 (tří) let**.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání **4 (čtyř) let**.

obž. D. V.:

podle § 198 odst. 2 trestního zákoníku k trestu **odnětí svobody** v trvání **2 (dvou) let**.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání **3 (tří) let**.

O d ů v o d n ě n í :

V průběhu vyšetřování i u hlavního líčení bylo prokázáno, že se oba obžalovaní dopustili jednání, které je uvedeno ve výroku rozsudku. Oba obžalovaní v přípravném řízení protiprávní jednání popřeli.

U hlavního líčení obžalovaná Z. M. uvedla, že se svým druhem, obžalovaným D. V., měli z počátku bezproblémový vztah, po narození dětí z důvodu nestabilního zaměstnání obžalovaného, měli finanční problémy, kvůli tomu docházelo k hádkám. V roce 2014 obžalovaný D. V. opustil společnou domácnost, takže na děti zůstala sama. V roce 2015 obžalovaný s ní kontakt opět navázal, obnovili soužití. Dále uvedla, že děti nikdy fyzicky nepřiměřeně netrestala, ani jim nenadávala, většinou ale slyšely, jak se hádá s obžalovaným z důvodu finančních či odlišných názorů na výchovu dětí. Pokud jde o syna Petrklíče, ten je zdravý, pouze má lehkou mentální retardaci, a proto v případě neúspěchu mívá projevy agresivního chování. Syn Tulipán je klidný, rozvážený. Dcera Kopretina je velmi společenská, živá, jsou s ní dlouhodobé výchovné problémy, neboť se začala toulat, krást, byla opakovaně hospitalizována na psychiatrickém oddělení v nemocnici. Chodí s ní k psychiatrice, doktorce B. Drobné prohřešky řešila domluvou, případně dávala dětem zákazy, např. Petrklíč nesměl nosit do školy mobilní telefon, Kopretina měla domácí práce. Pokud měly děti modřiny, způsobovaly si je při hře s kamarády, venku nebo na hřišti.

Obžalovaný D. V. uvedl, že v květnu 2014 se s obžalovanou Z. M. rozešel z důvodu, že měla náběh na anorexii a bulimii, nechtěl se na to dívat. S dětmi si ale rozuměl, děti ho mají rády, poslouchají ho, horší je to s nezl. Kopretinou, která má diagnostikovanou ADHD, má problémy poslouchat autority. Popřel, že by děti fyzicky trestal nebo jim nadával. S obžalovanou se občas hádali, ale žádné vulgarity neužívali.

Z trestné činnosti jsou obžalovaní usvědčováni zejména výpověďmi svých nezl. dětí, kdy nezl. Petrklíč uvedl, že mamka s tatškou se spolu hádali, sprostě si nadávali, vzájemně se bili. Mamka je někdy seřvala, někdy byla hodná. Dostal jako dárek počítač, tatka mu ho ale vzal a koupil si za něj cigarety. Když zlobil, musel klečat, mít natažené ruce a mamka mu na ně dávala knihy. Sám takto klečel nejdéle 20 minut, ale sestra Kopretina a bratr Tulipán museli někdy klečat i do rána, usnuli na zemi, mamka je někdy bila opaskem, např. když přišel pozdě nebo jenom proto, že se něčemu smál. Když zlobil, dostal opaskem i od tatky, tatka mu jednou ulomil kousek předního zubu, když po něm hodil plastovou láhev. Dále nezletilý uvedl, že domů se vracet nechce, protože když ho mlátili, tak ho to bolelo, i v srdci ho to bolelo. Mamka i tatka mu říkali, aby o bití nikomu nikde neříkali. Když s nimi tatka nebydlel, mamka je bila stále. Oba rodiče byli zlí, nejvíce dostávala Kopretina a Tulipán a to i od tatky. Klíče od bytu neměli, museli vždycky zvonit, když nikdo nebyl doma, museli čekat venku, třeba i do večera. Oba rodiče je bili opaskem, mamka také pěstí. Mamka mu sprostě nadávala, že je kokot, debil, zmrdisyn. Kopretině říkala, že není její dcera. Rodiče se takto chovali k nim od jeho 5 let.

Nezl. Tulipán uvedl, že tatka nedělal vůbec nic, mamka bila Kopretinu do tváře, šlehala jí kovovou přezkou opasku. Viděl rovněž, jak bije Kopretinu pěstí do obličeje. Někdy si to Kopretina zasloužila, protože i přes zákaz chodívala do „XXXXX“ či pozdě domů. Takto jí mamka bila skoro každý den, někdy zbila i jeho, míval modřiny, nebo mu rukama škrábala do očí. Bila ho pěstí do tváře, do břicha, po celém těle. Říkala jim „kurvo, svině, pičo“. Nejvíce nadávala Kopretině. Petrklíče taky bila. Jeho samotného jednou bila a pak mu křupla kost v zádech. Také jim říkala, že kdyby se někdo ptal na modřiny, mají to na někoho svěst. Říkala, že nemají nikdy mluvit, jak se k nim chová. Rovněž ho bila i páskem. Někdy dostali za nic, někdy za to, že zlobili. Hodně krát museli klečat i celou noc. Když se svěřili tatškovi, tatka mu řekl, aby to nikomu neříkal, že by byl zase konflikt. Do XXXXX chodil, líbilo se mu tam, ale mamka mu to zakázala. Neměli klíče od domu, museli čekat venku.

Nezl. Kopretina uvedla, že matka jí bila opaskem s přezkou, měla na zadnici modřiny, nebo jí bouchla do obličeje, až jí tekla krev z nosu, nebo jí škrábala po těle. Rovněž musela celý večer

nebo noc klečet s knížkami na rukou, bila jí pěstí, nebo jí hlavou bouchala o postel. Ve škole musela říct, že jí to udělala kamarádka nebo že spadla na kole. Matka jí bila skoro každý den, bila i bratry. Jednou jí matka bouchla hlavou o topení, jednou musela v noci vstát, a když chtěla jít spát a bez dovolení si lehla na zem a usnula, matka přišla a začal jí bít. Líbilo se jí u XXXXX, ale mamka jí zakázala tam chodit. Měla strach chodit domů. U nové mamky je jí dobře, nechce se domů vrátit. Také uvedla, že jí rodiče říkali, že se neměla narodit, že měla jít do nějaké léčebny.

Z výpovědi svědkyně I. S. bylo zjištěno, že je pěstounkou na přechodnou dobu, děti XXXXX převzala dne 10.12.2015. První cesta byla k lékaře. Podle ní to všechno probíhalo zvláště, děti neuronily ani slzičku, beze strachu nastoupily do auta. Braly to jako, že jedou na výlet, nebyly žádné scény, žádné problémy. Nechaly se prohlédnout lékařkou, která shledala, že jsou zdravotně v pořádku. Měly nějaké modřinky, podlitiny. Lékařka konstatovala, že děti jsou podvyživené. Když přijely k ní domů, děti byly super, ptaly se, kde budou mít pokojíček, zda jí mohou říkat „mami“, což jí zaskočilo, neboť ona je pouze teta na hlídání, nemají navazovat žádné vazby, protože děti jdou poté dál. Adaptace probíhala v pořádku, děti se rozkoukaly, zjistily, že jim nehrozí žádné nebezpečí, takže na druhý, či třetí den začaly zlobit. Nevěděly, co by. Sociální pracovnice jí poradily, ať je začlenění do kolektivu, aby měly aktivity. Přihlásila je do základní školy, kde je i speciální třída pro nezl. Petrklíče. Ve škole se jim líbilo, i v družině, přesto ale byly těžko zvladatelné pro jednoho člověka, byly „neuchopitelné“, zmítaly se životem, školu měly na posledním místě. Školní výsledky ale s nimi neřešila. K sobě se sourozenci chovali v tom směru „co si urvu ten den, budu mít“, pošťuchovali se, hádali, rvali, žalovali na sebe, takže šarvátky museli řešit. Kopretinu museli umístit zvlášť do pokojíčku, musela děti naučit dennímu režimu, že se vstává, snídá, splachuje se toaleta, uklízí se. Děti se musely zklidnit psychicky. K dotazu svědkyně uvedla, že když děti přebírala, měly modřiny. Zda si je způsobily navzájem tím, jak se rvaly, nebo jim to způsobila třetí osoba, je těžko říci. Během pobytu u ní ale modřiny vymizely, stížnosti na chování dětí byly i z družiny, že se rvou. Děti se jí nechodily moc svěřovat, navštěvovaly psychologku, spíše se nenápadně zeptaly, zda je správné, že se děti bijí. To se ptaly i jiných pěstounek, sbíraly informace, kam až je možno zajít, než dostanou přes zadek, co správné je a co správné není. Když přijížděly do XXXXX, bály se toho, že by se vrátily domů. Žily v nejistotě, co s nimi bude dál, ale domů se vrátit nechtěly. Nejvíce se bály maminky, na tátu vzpomínali často kluci, kteří se na tatínka ptali. Mámě dávaly vinu za to, že jejich manželství nefungovalo, že s nimi táta nebývá. Děti však netesknily, nepadla ani slzička. Občas se pouze zeptaly, proč otec nenapíše, neptá se na ně. Na matku se neptaly. Zdůvodňovaly to tak, že nechtějí domů. Kopretina to nejvíce řešila s tím, že se bojí trestu, který by přišel za to, co způsobila, že se to všechno začalo řešit, že by jí to dávali všichni za vinu a trestali ji. Z počátku se děti divily, že je doma tolik jídla, první týdný pořad jen jedly, jako by si chtěly udělat zásobu. Pak zjistily, že jídla je dost, tak se to srovnalo. Na nic se jich nevyptávala, ale z kusých informací zjistila, že dostávaly doma výprask, ale obratem hned uvedly, že to bylo za to, že zlobily, že si to zasloužily. Vinu dávaly sobě, proto se domnívá, že v rodině bylo i psychické trestání, vyslechly si i nadávky. Zjistila i z jiných institucí, že děti neslušně mluvily. Svědkyně uvedla, že si je stoprocentně jistá, že matka nemohla zvládnout péči o tyto děti, které měla ve svém nízkém věku. Ona sama měla podporu ze všech stran a pracoval celý tým lidí, aby se daly děti zvládnout, vychovat., aby se daly do režimu. Největší problém byl v tom, že byly všechny tři děti pohromadě. Děti chtěly pozornost, škodily si navzájem, byla mezi nimi rivalita. Když zjistily, že ona žádné z dětí neprotěžuje, tak to na ni přestaly zkoušet, snažily se házet vinu jeden na druhého ve smyslu „já budu ten lepší, mě si někdo adoptuje“. Podle ní si ve fantazii trochu zkruslovaly, zlepšovaly svého otce. Pořád mluvily „táta, táta“ a o mámě nemluvily. K matce se vyjadřovaly negativně s tím, že je trestala, ale v momentě to otočily, že si to zasloužily. Sama se domnívá, že děti bity byly, ale otázka je, jak to doma probíhalo. Často se totiž děti pouštěly do diskuzí s cizími lidmi, kdy zkoumaly, zda je správné, že se dítě bije. Byly zmatené v tom, zda se děti bijí nebo nebijí, a jak se trestají. Rodiče

nekreslily, kreslily vymyšlené rodinné situace, ale ne svoji mámu, ale pěstounku- mámu, pěstouna- tátu. Model měly máma, táta a jedno dítě.

Rovněž jsou obžalování usvědčování výpovědí svědkyně Mgr. I. N., která byla třídní učitelkou nezl. Kopretiny. Svědkyně uvedla, že Kopretina byla citlivá žákyně, často plačtivá, ale zároveň často veselá. Byla zvláštní, měla spoustu svých problémů, se kterými se nechtěla nikomu svěřovat. Občas něco řekla dětem, svěřila se ve třídě, poté děti chodily za ní a říkaly jí, co jim řekla. Později si k sobě našly cestu, Kopretina za ní začala chodit, i v hodině se jí ptala, zda s ní může jít na chodbu, zda jí může vyslechnout. Nechtěla ale se Kopretinou být o samotě, brala proto s sebou zástupkyni nebo někoho jiného, kdo byl tomu přítomen. V září přišla Kopretina s několika modřinami v obličeji. Když se jí ptala, z čeho to má, začala nejprve říkat, že si ublížila v akvaparku, za chvíli změnila svoje tvrzení, že jí to udělal sourozenec a začala mlžít. Když se jí zeptala druhý den znovu na modřiny, kdy bylo vidět, že už jsou velké, tak měla další verzi, že už si to nepamatuje. V prosinci vše vyvrcholilo, byl školní jarmark a Kopretina řekla, že v pondělí už do školy nepřejde, že jde do střediska výchovné péče, že jí tam umístili, protože lže, krade, že jí to řekli rodiče. Rozloučila se s dětmi, přesvědčila o tom i vyučující, ale v pondělí opět do školy přišla. Na dotaz jí v pondělí řekla, že rodiče neměli čas jí do střediska odvést s tím, že pro ni přijede sanitka do vyučování. V pondělí odpoledne měla schůzku s matkou nezletilé, předpokládala, že se tedy budou o této skutečnosti bavit. Nikdo ale během pondělí pro Kopretinu nepřišel. Ona byla smutná, byla uplakaná, ptala se, zda jí může pomoci, že do střediska výchovné péče nechce. Odpoledne matka nezl. Kopretiny přišla, bavily se, řekla jí všechno tak, jak jí to řekla Kopretina. Nato jí matka řekla, že si to vše vymyslela. Bavily se s matkou o chování Kopretiny, že si často vymýšlí, brala to tak, že dítě neví, čím je, ale nechápala, odkud má slova „středisko výchovné péče“. Druhý den byla Kopretina uplakaná, řekla, že už dále nemůže. Přišla ráno před vyučováním, plakala, že neví, jak to má říct, že je to vše pravda, ale že matka jí řekla, že si to neměla vymýšlet. Kopretina řekla, že jí to řekl tatínek, protože krade, lže, chová se špatně, proto půjde do střediska výchovné péče. Ptala se na to znovu, Kopretina se zhroutila, že je to pravda, ať jí věří. Začala jí popisovat, že jí rodiče ubližují., proto zavolala zástupkyni, řešily to společně. Nezl. Kopretině se podlomily nohy, popisovala, co se vše doma děje. Přiznala, že modřiny, které měla na začátku roku, jí způsobili rodiče. Popisovala, že používají pásek s kovovou přezkou, že jí to velice bolí. Ptala se jí, proč nemá takové modřiny bratr, řekla, že ona většinou nestihne utéct, proto tak dopadá. Svědkyně uvedla, že nevěděla, komu má věřit, ale považovala za důležité to sdělit vedení školy, proto se zeptala, zda to má předat dál, ale Kopretina řekla, že ne. Chtěla proto, aby to sepsala, jak to doma probíhalo a Kopretina to vše napsala na papír. K dotazům svědkyně uvedla, že je pravda, že nezl. Kopretina kradla. Informaci ale měla od bývalé třídní učitelky v třetí třídě, v té době nezletilou neučila. Ví, že nějaké věci spolužáků se našly v aktovce nezl. Kopretiny. Na podzim roku 2015 se ve třídě začaly ztrácet ve větším množství věci, a to svačiny, gelovky, fixy, pak i peněženka. Děti učila teprve 2 měsíce, ale Kopretina se začala divně chovat, bylo vidět, že něco není v pořádku. Proto se děti ptala, zda se může podívat do aktovek, všichni vyložili věci na lavici a najednou se peněženka objevila u holčičky, která seděla vedle Kopretiny. Holčička se rozplakala, málem se sesypala, protože měla pocit, že bude neprávem obviněna. Kopretina se rovněž rozplakala a přiznala se, že to vzala, že chtěla koupit něco rodičům, že jim chtěla udělat radost. Pokud se Kopretina ve škole sesypala, bylo to na chodbě, mluvila o otci. Říkala, že jí otec bil páskem s přezkou, na ruce ukazovala modřinu. Mluvila o otci, jako o „tatínkovi“, někdy mu říkala otec. Říkala, že jednou nestihla utéct, že otec vzal kovovou tyčinku na pásku a píchl jí do zadku, začala plakat. Říkala, že občas jí bije matka, když je protivná, nebo nedělá úkoly. Nespecifikovala blíže, kdo, a kdy jí jakou modřinu udělal. Dále svědkyně uvedla, že někdy nezl. Kopretina měla výkyvy v chování, i soustředění se. Jednou podávala výkony jedničkáře, hlásila se, znala odpovědi, následovaly ale dny, kdy byla nesoustředěná, roztěkaná. Pokud jde o kontakt s rodiči, větší zájem o děti projevovala obžalovaná, kdy buď přišla na třídní schůzky, nebo si domluvili osobní setkání. Tatínka viděla jednou v době, kdy se ztratila peněženka a

přišli oba rodiče zaplatit odcizenou částku. Matka měla snahu řešit problémy, většinou rozhovor končil tím, že řekla, že by k tomu ráda pomohla, aby Kopretina nekradla a nechovala se tak, ale neví, co s ní má dělat. Matka se jí svěřila, že se Kopretinou mají problémy, popisovala situaci, kdy jí měla Kopretina v noci píchnout nožem. Nechácala v té době, proč to matka neřeší. Přišlo jí, že je to na rodičích, když dítě je v péči lékaře. Dále matka uváděla, že Kopretina chodí pozdě domů, že jí nemohli najít, proto jí doporučila i školní psychologku. Po každé schůzce s matkou si zavolala psychologku, které řekla, co se od Kopretiny a Tulipána dozvěděli, psychologka jí řekla, že oba říkali naučené věty „u nás to bylo vše v pořádku, rodiče jsou hodní“, nic z nich nedostala.

Svědčce MUDr. T. K., dětská lékařka, uvedla, že děti XXXXX znala několik let, matka řádně spolupracovala, děti se dostavovaly na každé očkování nebo preventivní prohlídky. Při poslední návštěvě v září 2015 měla Kopretina a Tulipán modřiny na zádech, ale bylo jí řečeno, že byli na bazéně. Svědkyně uvedla, že nikdy si nevšimla, že by děti mohly být týrány. Děti si nestěžovaly. Děti nebývaly často nemocné, na kontroly chodily v termínu. Prohlídky jsou co 2 roky. Pamatuje se, že od matky dětí se dozvěděla, že Kopretina měla nějaké problémy, byla neovladatelná, vyhrožovala, že skočí do silnice, byla v psychiatrické léčebně. Jaká byla závěrečná zpráva, si nepamatuje, ale ví, že tam byla nějaká hyperaktivita, porucha pozornosti.

Svědčce Mgr. A. K., pracovnice nízkoprahového zařízení XXXXX uvedla, že do zařízení nejdříve chodil Tulipán, později i jeho sestra Kopretina. V létě 2015 měli jet na výlet, obžalovaná Z. M. chtěla jet s nimi, což ale možné nebylo. Nakonec nejel ani nikdo z dětí a děti do zařízení přestaly chodit. Nikdy se jí děti nesvěřovaly, že by nechtěly jít domů, ale chovaly se tak, že doma nebo jinde se něco děje. Viděla, že děti měly po prázdninách modřiny, zhubly, měly zranění na hlavě, ale o rodičích mluvily pěkně, preferovaly tatínka. Pokud se ptala na zranění, tak o tom mluvit nechtěly, buď toto zamluvily nebo uvedly, že se doma pobily. Na Mikuláše roku 2015 přišla Kopretina uplakaná s tím, že se přišla rozloučit, že bude v ústavu, že se chová nemožně, že má sbalené věci. To bylo v pátek, ale v pondělí přišla znovu. Od spolužáků měli hlášky, že Kopretina ve škole krade, lže, vymýšlí si, což i sami poznali, že si vymýšlí. Pokud Kopretina chodila do klubu, chodila upravená, ale cítila, že není něco v pořádku, což je dáno její praxí. Už to tak je, že děti jinak mluví a jiná je pravda. Děti se hrozně rády mazlily, zejména Kopretina, která už při příchodu se objímala. Bylo vidět, že potřebuje fyzický kontakt. Když se o Mikuláši stala předmětná událost, obžalovaná přišla všechno uvést na pravou míru a zakázala dětem do klubu chodit. Bylo jí řečeno, že oni jim to zakázat nemohou, jenom jim mohou připomenout, že mají dohodu s rodiči. Vyhodit je ale nemohou.

Svědčce I. L., sestřenice obžalované, uvedla, že obžalovaná se začala chovat divně poté, co se narodil syn Petrklíč, nechávala ho samotného doma, hledala svého druha, obžalovaného V., protože nechtěla být sama doma s dítětem. Poté, co se narodily dvojčata, se nějakou dobu nestýkaly, kontakt navázaly před dvěma lety, kdy pozorovala, že se obžalovaná nejhůře chová k dceři Kopretině, např. poslala kluky na tábor a Kopretina musela být doma. Také jí hrozně stříhala. V létě 2015 se u ní se Kopretinou zastavila, Kopretina měla ovázanou hlavu. Tvrdila, že se bouchla do radiátoru. Viděla u nezl. Kopretiny rovněž modřiny, takže se domnívá, že byla bita. Když obžalovaná naznačila, že se její chování k Kopretině nezdá, už neměla možnost s nezl. Kopretinou být v kontaktu. Všimla si, že k dětem nemá pěkný vztah, odstup měla zejména k dvojčatům.

Svědčce E. F., babička obžalované, potvrdila, že obžalovaná neměla pěkné dětství, rodiče o ní neměli zájem, proto se domnívá, že obžalovaná chtěla pro své děti to nejlepší. Děti si nikdy nestěžovaly, nikdy na nich neviděla modřiny, nebo jiná zranění. Doma měla obžalovaná vždycky uklizeno, pro děti dělala, co mohla. Nevěří, že by je týrala. Obžalovaná k nim často jezdila,

hlavně, když potřebovala materiální pomoc s jídlem, protože problém byl, že neměla, za co jídlo pro děti nakoupit. Když byly děti u nich, byly šťastné, nechtělo se jim domů, bylo vidět, že jsou spokojené. Nikdy ale na nich nepozorovali, že by se obžalovaná k nim chovala špatně. Obžalovaná musela zažívat nesmírný stres, když v 18 letech měla první dítě, byla tedy mladá a neměli s partnerem pravidelný příjem, on neměl zaměstnání, nebyl zodpovědný, neustále se stěhovali, ale obžalovaná si nestěžovala, jen občas něco řekla. Pamatuje se, že kluci jí říkali, že je otec vzal sebou do práce, nechal je pracovat, aby si vydělali snad v nějakém nevhodném prostředí peníze, ale nakonec jim táta peníze vzal, byli z toho zničeni. Táta se jim ale zdál hodnější, protože s nimi byl málo, chodil nepravidelně, večer. Nechodil ani na víkendy, nakonec se ztratil.

Svědkyň P. S., která bydlí ve stejném domě jako obžalovaná, uvedla, že z jejich bytu byly slyšet hádky a to ráno i večer. Jednou, když se vracela ráno kolem půl sedmé z noční směny, slyšela obžalovanou, jak po dětech řve, ať dělají, ať „žerou“. Děti často postávaly před domem. Když je chtěla pustit aspoň do chodby domu, nechtěly. Říkaly, že musí počkat, že nemají klíče.

Svědkyň V. D., která bydlí pod obžalovanou, uvedla, že z bytu byl často slyšet křik, hádky, někdy i v noci. Rovněž i ona si všimla, že děti neměly klíče, postávaly před domem. Byli to sousedé za trest, byl tam řev, rvačky, bitky. Několikrát na ně zvonila, vyhrožovala, že zavolá policii. Bylo jí ale řečeno, ať klidně zavolá. Pokud jde o děti, obžalovaná je bila, padaly nepřiměřené nadávky, které nejsou ani v jejím slovníku. Pokud jde o nadávky, obžalovaná užívala slova „čupko, děvko, hovado“ a horší. V jednom případě u ní byla její dcera. Když slyšela křik dítěte, tak k bytu letěla. Byl to křik dětí po bití. Sama nebyla přítomna tomu, že by viděla bití dětí, to se jenom domnívá.

Svědkyň J. Š. uvedla, že modřin, nebo zranění u dětí si nevšímala, jinak to byla hrůza. Obžalovaní se pořád hádali, křičeli po sobě. Jednou na ně zazvonila, aby se vzpamatovali. Byl to kravál mezi dospělými, děti neslyšela.

Svědkyň MUDr. M. B. uvedla, že nezl. Kopretinu poprvé vyšetřila v dubnu roku 2014 na základě doporučení dětského lékaře, byla přijata pro změnu chování, kterou popisovala škola a rodiče v posledních měsících, měla údajně mít tendenci skočit pod autobus, proto zhodnotila její zdravotní stav a dospěla k závěru, že se spíše jedná o hyperkinetickou poruchu chování na základě ADHD, tj. syndromu poruchy aktivity a pozornosti s impulzivitou. Doporučila vyšetření klinickým psychologem a doporučila pokračovat v rodinné psychoterapii, která byla započata před hospitalizací nezl. Domluvila se s obžalovanou na kontrolu za 6 týdnů. Terapii neordinovala, nabízela matce léky na zmírnění neklidu a zlepšení soustředění, ale matka si léky nepřála. Další kontrola ale proběhla dříve než za 6 týdnů, protože potíže po ukončení hospitalizace nezl. Kopretiny pokračovaly. Nezletilá, pokud byla u ní v ordinaci, byla nestabilní, měla bujnou fantazii, vymýšlela si, zvláště u prvního vyšetření, popisovala pseudohalucinace, že jí ovlivňuje nějaký duch, který jí říká, zda má matku poslouchat nebo nemá. Když jí řekl, že nemá poslouchat, tak zlobí, když jí říká, že má bouchat hlavou do zdi, tak ho poslechne apod. U další kontroly nezletilá řekla, že ducha již nevidí a nic takového se neděje. Nikdy ale nepreferovala matku, nebo otce. Rovněž tak nepreferovala žádného ze sourozenců. Pokud jde o umístění nezl. Kopretiny do výchovného ústavu, o tom se hovořilo, když v říjnu 2015 přišel na kontrolu tatínek, byla plánována případová konference na magistrátu města, mluvilo se o tom, že by mohlo dojít k umístění dětí mimo domov. Pokud jde o péči rodičů a výchovné postoje, ty byly problematické, Kopretina, která je dítětem s ADHD je náročnější, vztahy mezi rodiči nebyly pevné, otec odcházel od rodiny, s rodinou po určitou dobu nebyl, což Kopretina hůře nesla, dopadalo to i na matku, která zůstala na děti sama. Svědkyně uvedla, že ale stopy po týrání, modřiny, otoky, nikdy nezjistila, ani nezl. Kopretina si na nic nestěžovala. Teprve až poté, kdy byla Kopretina

umístěna do pěstounské péče, při další kontrole, kdy už v pěstounské péči byla, jí Kopretina řekla, že byla doma bita, ale že jí to nemohla říct, protože se bála, že by to řekla rodičům. V té době byl její stav už klidnější. Je pravda, že u nezl. Kopretiny byla patrna citová deprivace. K dotazu svědkyně uvedla, že pokud jde o děti s hyperkinetickou poruchou na základě ADHD, tyto děti jsou zvýšeně neklidné, hůře se soustředí, mají většinou dosti velkou poruchu či problémy se soustředěním, jsou emočně labilnější, impulzivnější, nevydrží u ničeho dlouho, a proto vyžadují více individuální přístup a jsou výchovně náročnější. Je zapotřebí se jim více věnovat, je třeba důsledná výchova, klidný a trpělivý přístup, ale důsledný, podporující a stimulující. Přístupy by měly být jednotné ze všech stran, tedy od otce, matky, ale i příbuzných. Měli by všichni chtít po dítěti plnit stejné požadavky, proto výchovný přístup vyžaduje velkou disciplínu i ze strany dospělých. Svědkyně uvedla, že oba rodiče byli poučováni o tom, jak se mají k nezl. Kopretině chovat.

Mimo shora uvedených svědeckých výpovědí je jednání obžalovaných potvrzováno i listinnými důkazy, zejména oznámením Magistrátu města Frýdku-Místku, návrhem na vydání předběžného opatření, písemnými sděleními nezl. Kopretiny, fotografiemi jejího obličeje, zdravotními záznamy, kdy při prohlídce při předávání dětí do pěstounské péče lékařka konstatovala u dětí četné modřiny na těle, lékařskými zprávami k hospitalizaci nezl. Kopretiny, zprávou Nemocnice ve Frýdku-Místku o ošetření nezl. Kopretiny dne 19.7.2015 se zraněním na hlavě a zprávami školy, která již v roce 2012 pojala podezření na týrání nezl. dětí.

V průběhu tr. řízení byl vypracován znalecký posudek na osobu obžalované, kdy psychiatr MUDr. Viliam Kušnir uvedl, že obžalovaná netrpěla a netrpí kvalifikovanou duševní chorobou nebo poruchou, netrpí závislostí na návykových látkách. Vyšetřením byla prokázána porucha osobnosti s rysy hysterionickými, závislými, emočně nestabilní. Porucha je charakteru trvalého, léčebnými prostředky neovlivnitelná. Obžalovaná tedy netrpěla v době páchaní tr. činnosti duševní poruchou v pravém slova smyslu, porucha osobnosti nemá forenzně významný vliv na hodnocení ovlivnění rozpoznávacích a ovládacích schopností, které byly u obžalované plně zachovalé. Pobyt obžalované na svobodě není pro společnost nebezpečný, je schopna účasti v trestním řízení.

PhDr. Renata Koláčková, znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie, bylo zjištěno, že obecná věrohodnost obžalované je snížena, a to zejména s ohledem na její tendenci k účelovému chování a sklonu zkreslovat skutečnosti a podávat je v příkrášené podobě. Obecně lze konstatovat, že převládá účelovost nad autentickým projevem, obranné reakce nad elementární sebekritičností, proto je z psychologického hlediska věrohodnost zpochybněna. Pokud jde o možnost resocializace u obžalované, tato je značná, a to vzhledem k jejímu nízkému věku, dosavadní bezúhonnosti. Je schopna sociálního učení, otevřena novým zkušenostem, schopna měnit své hodnotové zaměření, životní styl, identifikovat se s cíly resocializačních programů. Jeví se, že je schopna dalšího vývoje. Proklamuje zájem a odhodlání být dětem dobrou matkou, byť schází sebekritická reflexe dosavadního jednání, je ale přístupná korektivním vlivům. Obžalovaná není schopna sebereflexe, připouští jen chaotické výchovné prostředí. Jeví se výrazně nekritická, s tendencí bagatelizovat agresivní chování vůči dětem. Pokud jde o vztah ke spoluobžalovanému, je to její jediný životní partner, nese rysy závislosti, kdy je vůči svému druhovi loajální, touží však po naplnění partnerského vztahu. Současně poukazuje na nízkou míru jeho odpovědnosti a jeho nestabilitu v roli životního partnera. Pokud se obžalovaná dopustila jednání, znalec uvedl, že toto jednání je možno vysvětlit jako situačně vyhrocenou reakci afektivně sycenou zlobou a hněvem, reakcí, kdy se akcentuje potřeba „vychovat, sjednat“ pořádek.

U hlavního líčení znalkyně na svém znaleckém posudku setrvala, uvedla, že skutečnost, že obžalovaná v rozhodné době trpěla sama citovou deprivací z dětství, děti se jí narodily krátce po sobě, byla nízkého věku, byly diagnostikovány poruchy jednotlivých dětí, to vše mělo v dané době vliv na

Kopretinu a Tulipána, jejich intelektové schopnosti odpovídají širší vrstevnické normě. Psychický vývoj je však vážně narušen v důsledku týrání ze strany rodičů, zejména matky. Jejich obecná věrohodnost je v psychologické rovině zachována. Mají dostatečné poznávací schopnosti. Schopni jsou události správně vnímat, uchovat si je v paměti, následně reprodukovat. Pokud jde o Petrklíče, bylo zjištěno snížení intelektu, ale bez vlivu na specifickou věrohodnost. Nezl. Petrklíč je schopen vypovídat ke specifickým událostem v jeho životě. Výpovědi nezletilých svědků obsahují specifické aspekty psychologické věrohodnosti výpovědi, tzn. že jejich zážitky jsou vybavovány z epizodické části paměti, kam se ukládá skutečně prožité. Nebylo prokázáno, že by nezl. svědci, zejména nezl. Kopretina, při výpovědi nadužívali i jiné mentální procesy, např. fantazii, nebo že by výpověď nesla známky logické konstrukce. Výpovědi nezletilých svědků tak, jak ji podali, je možno považovat za popis skutečně prožitého. Prognóza vývoje osobnosti nezl. dětí je však nepříznivá, a to právě z důvodu dlouhotrvajícího špatného zacházení ze strany rodičů, které bylo překážkou vývoje zdravé psychiky. Všichni sourozenci se stavějí ke svým rodičům negativně, výjimkou je kladný vztah nezl. Tulipána k otci. Žádné z dětí se však v době vyšetření do původní rodiny vracet nechťelo. Nezletilí všichni jsou schopni správně vnímat prožitou událost, tuto si správně zapamatovat a reprodukovat. Všechny děti byly vystaveny týrání, u všech se rozvinul viktimizační syndrom, a to syndrom týraného a zneužívaného dítěte, který v psychologické rovině prokazuje, že děti byly opakovaně fyzicky i psychicky týrány. Dále znalec uvedl, že další výsledky dětí jsou nevhodné, zvláště v přítomnosti rodičů, kdy v případě nezl. Petrklíče by mohlo dojít k podstatnému zhoršení psychického stavu. Na tomto posudku znalec setrval i při výsledku u hlavního líčení. K dotazu znalec uvedl, že pokud matka poté, co byl zrušen zákaz styku s dětmi, je začala kontaktovat, naslibovala jim spoustu věcí, nakoupila drahé věci a děti na to reagovaly ochotou se s ní vidět, obžalovaná jim slibovala společné bydlení, proto děti čekají na poštu apod., uvedl, že to má na děti vliv, neboť jsou udržovány v patologickém rodinném systému. Děti v hloubi duše matku rády mají, touží po tom, aby se k nim chovala hezky, přály by si, aby šly domů. Pokud jsou děti deprimované, tak na dárky, telefony budou reagovat tak, že se de facto nic moc nestalo, že by se vrátit chtěly, ale je to spíše znak těžce narušeného vztahu. Reakce dětí je velmi obvyklá, děti zase začnou věřit, že všechno bude lepší a ten cyklus násilí se velmi často může opakovat, protože se de facto nic nezměnilo. Pokud byl znalec dotazován na skutečnost, že děti se spontánně dotazovaly na otce a samy začaly hovořit o tom, že otce chtějí vidět, aby je navštívil a pak začaly mezi sebou vzpomínat na mamku a tatku, jak ho vyhazovala, jak mamka tatkově sprostě nadávala, znalec uvedl, že jde o typické znaky, kterými se projevují děti, které pocházejí z rodiny, kde bylo násilí. Mluví o matce, která je bila, týrala a měla jim ubližovat, ale je tam i role otce. Je to partnerský vztah rodičů, tedy toho, co říkají děti a toho, k čemu tam mohlo dojít. Podílel se na tom i otec. Otec má stejná práva i povinnosti. Otec nezasáhl, děti neochránil. Stejně tak zasílání SMS zpráv matce ze strany dětí zapadají do obrazu, že děti jsou deprimovány, týrány, chtějí, když jim matka píše, se projevit, chtějí k ní jít, mohou matku vnímat jako oběť, mohou si vyčítat, že kvůli nich je u soudu. To všechno tam být může. Spíše by bylo podezřelé, kdyby psaly nenávistné SMS své matce.

Z uvedených důvodů proto nebyl u hlavního líčení akceptován návrh obhajoby na opětovný výslech nezletilé Kopretiny. Stejně tak nebyl akceptován návrh na výslech ředitele dětského domova, ve kterém se děti nalézají. Rovněž soud s ohledem na stav dokazování nepovažoval za nutné doplnit dokazování výsledkem svědkyně Mgr. Š., která by se měla vyjádřit k tomu, zda na nezl. Petrklíči pozorovala známky svědčící pro týrání.

V průběhu dokazování bylo jednoznačně prokázáno a to jednak výpověďmi nezletilých dětí, které jsou podporovány výpověďmi dalších shora uvedených svědků a listinným důkazem, že škola měla již v roce 2012 podezření na týrání nezletilých dětí, že nejméně od počátku roku 2012 do 8.12.2015 oba obžalovaní mimo období od května 2014 do srpna 2015 u obžalovaného D. V., ve svém trvalém bydlišti, opakovaně v mnoha případech fyzicky nepřiměřeně trestali své tři nezl. děti,

kteří měli ve výchově, bili je a to i opaskem s přezkou, obžalovaná též pěstmi, trestali je celou noc trvajícím klečením s napřaženýma rukama, obžalovaná jim na ruce dávala knížky. Rovněž jim obžalovaná vulgárně nadávala. Prikazovali jim oba, aby v případě dotazů na modřiny, které měly v důsledku bití, říkaly, že si je způsobily samy při různých smyšlených aktivitách, přičemž dále oba obžalovaní nezl. Kopretině říkali, že se neměla narodit, že měla jít do léčebny, dětem nedali klíče od domu a bytu a v případě, že obžalovaní nebyli doma přítomni, musely děti čekat venku, v důsledku toho se u všech tří dětí rozvinul syndrom CAN a došlo u všech k disharmonickému vývoji osobnosti s přítomnou socio-emoční deprivací, u nezl. Petrklíče navíc k poruše přizpůsobení s prodlouženou depresivní reakcí, která vyžaduje léčbu v rozsahu několika měsíců a kterou vzhledem k závažnosti a době léčení je proto nutno považovat za těžkou újmu na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku, proto byli oba obžalovaní uznáni vinnými tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku, když jejich jednání je po právní stránce nutno kvalifikovat jako zločin týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. b), písm. c), písm. d) tr. zákoníku, když jednání se dopustili na třech dětech, způsobili činem těžkou újmu na zdraví a čin páchali po delší dobu, přičemž obžalovaní jednali po stránce zavinění úmyslně, když z provedeného dokazování vyplývá, že po celé uvedené období se obžalovaní ke svým dětem chovali velice zle, krutě, a to více obžalovaná. Děti neměly zastání ani u otce. Pokud jde o účast na jednání obžalovaného, je nepochybné, že obžalovaný se na jednání a týrání nezl. dětí podílel menší měrou než obžalovaná. Nicméně obžalovaný je usvědčován výpovědí zejména nezl. Petrklíče, který uvedl, že přísného trestání a bití se účastnil i otec a pokud nezl. Tulipán toto vylučuje, pak nezl. Kopretina toto rovněž připouští, že po ní otec křičel a že jí fyzicky trestal, způsobil jí zranění. Je nutno poukázat na to, že s ohledem na všechny skutečnosti a postupující čas je zřejmé, že nezl. děti, jak potvrdila i svědkyně S., si vztahy v rodině vylepšovaly, zejména pokud jde o vztah k otci. Na druhé straně je třeba vycházet z toho a mít na zřeteli, že obžalovaný jako otec nezl. dětí nemá k dětem jenom práva, ale má i povinnosti a pokud, jak vyplývá z provedených důkazů, v rodině docházelo k násilí ze strany obžalované a obžalovaný byl přítomen i tomu, kdy obžalovaná vůči svým nezl. dětem násilí používala, když bylo prokázáno, že oba obžalovaní dětem vštěpovali, aby nikde o tom, co se doma děje, nemluvily, aby vysvětlovaly svoje zranění, modřiny tím, že si je způsobily samy různou aktivní činností, nebo jiným způsobem, měl zasáhnout, učinit opatření, aby se násilí neopakovalo, a pokud obžalovaný ponechal svoje děti ve zcela nevhodném prostředí, aniž by zasáhl, aniž by požádal příslušné orgány o zásah v rodině, o zajištění adekvátní výchovy nezl. dětí a navíc, přestože věděl, jaký vztah obžalovaná k dětem má a jak se k nim chová, rodinu v roce 2014 v květnu opustil a do rodiny se vrátil až v srpnu 2015 a všechny tři nezl. děti tak ponechal nevhodnému výchovnému prostředí ze strany obžalované, když věděl, že tato je nepřiměřeně psychicky a fyzicky trestá, proto i když se na trestné činnosti podílel menší měrou, má soud zato, že je podíl obžalovaného na celkovém psychickém stavu nezl. dětí způsoben jeho jednak aktivním působením, kdy je i on nepřiměřeně trestal, nebo nezasáhl proti trestání dětí obžalovanou, ale i tím, že rodinu opustil, aniž by učinil jakékoliv opatření k tomu, aby děti v nevhodném prostředí nadále nežily, umožnil tak obžalované, aby v nevhodném jednání pokračovala, když si navíc musel být vědom toho, že opuštěním rodiny dojde u obžalované k tomu, že se s tím bude špatně vyrovnávat, proto byli oba obžalovaní uznáni vinnými ve smyslu podané obžaloby a soud má za to, že obžalovaný nese odpovědnost a vinu za shora uvedené jednání.

Soud neměl v žádném případě důvod nevěřit výpovědím nezl. dětí, v průběhu hlavního líčení byly přehrány záznamy pořízené o výslechu všech tří nezletilých dětí, kterých jednoznačně vyplývá, že děti byly ze strany rodičů týrány. Jejich projevy byly velmi emotivní, navíc jejich výpovědi jsou potvrzovány dalšími slyšenými svědky, kteří potvrdili, že v domácnosti docházelo k hádkám, křiku, bití, nadávkám.

Při úvaze o trestu soud přihlédl k tomu, že obžalovaná připustila, že vždy nejednala vůči svým dětem správně, vyslovila lítost nad svým jednáním, vysvětlila i okolnosti svého života, kdy šlo o

nesoulad soužití s obžalovaným, které bylo provázeno hádkami, křikem, nedostatkem finančních prostředků. Obžalovaný jí nebyl oporou, ani vyrovnaným otcem u nezl. dětí. Přestože je obžalovaný starší, nebyl schopen rodinu zabezpečit ani po finanční stránce. Obžalovaná se stala matkou v nízkém věku, výchova nezl. dětí byla náročná, sama vyšla z nestabilního prostředí. Bylo prokázáno, že výchova zejména nezl. Kopretiny byla problematická. Obžalovaná ale poté, co jí děti byly odebrány, se začala vzdělávat, pokud jde o výchovu nezl. dětí, začala na sobě pracovat, přitom dle znaleckého posudku je schopna další resocializace. Obžalovaná nebyla dosud soudně trestána, ani projednávána pro přestupek. Na druhé straně je však nutno uvést, že obžalovaná v průběhu řízení neprojevila lítost nad svým jednáním, šlo o dlouhodobé protiprávní jednání, jednalo se o velmi kruté zacházení s nezl. dětmi, kdy u nezl. Petrklíče došlo k těžkému ublížení na zdraví, pokud jde o jeho psychiku. Přesto soud po vyhodnocení všech shora uvedených skutečností má zato, že není třeba u obžalované ukládat nepodmíněný trest odnětí svobody, jak bylo navrhováno ze strany státní zástupkyně, ale vzhledem ke všem okolnostem, ke kterým došlo poté, co byla trestná činnost objevena a děti umístěny do dětského domova, kdy obžalovaná na sobě začala pracovat a s ohledem na to, že je možná její resocializace, soud uložil trest sice ne na spodní hranici tr. sazby, ale v trvání 3 let odnětí svobody, výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu delší v trvání 4 let. Obžalovaná svým dalším životem musí prokázat, že nepodmíněného trestu odnětí svobody není v jejím případě třeba, že je schopna na sobě pracovat, je schopna změnit svůj přístup k nezl. dětem, je schopna tedy resocializace a podobného jednání se do budoucna vyvarovat. Pokud ve zkušební době, v trvání 4 let, povede řádný život, v případě, že jí budou děti svěřeny do péče, se bude o ně řádně starat, nedopustí se trestné činnosti, nebo přestupku, soud po uplynutí zkušební doby rozhodne, že se osvědčila, v opačném případě by muselo být rozhodnuto, že trest odnětí svobody v trvání 3 let vykoná ve věznici.

Pokud jde o obžalovaného D. V., s ohledem na shora uvedené, kdy k odsouzení, které má obžalovaný v rejstříku trestu, přihlížet nelze, na trestné činnosti se podílel menší měrou, z části i tím, že rodinu opustil, aniž by učinil nějaké opatření vedoucí k tomu, že by děti nebyly nepřiměřeně trestány, byl mu uložen trest na samé spodní hranici trestní sazby v trvání 2 let, výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu kratší a to na dobu 3 let, když i obžalovaný musí svým dalším životem prokázat, že není třeba ukládat nepodmíněný trest, pokud ve zkušební době povede řádný život, nedopustí se tr. činnosti, přestupku, soud po uplynutí zkušební doby rozhodne, že se osvědčil, v opačném případě by muselo být rozhodnuto, že uložený trest odnětí svobody v trvání 2 let vykoná.

P o u č e n í :

- I. Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů ode dne doručení stejnopisu tohoto rozsudku prostřednictvím podepsaného soudu ke Krajskému soudu v Ostravě.
- II. Rozsudek může odvoláním napadnout
  - a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku,
  - b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká,
  - c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci,
  - d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný, nebo že chybí.

- III. V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek napadanou osoby uvedené v § 247 odst. 2 tr. řádu.

- IV. Odvolání musí být odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání lze přímo opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se jej po vyhlášení rozhodnutí vzdal.

Okresní soud ve Frýdku-Místku
dne 6.12.2016

JUDr. Jiřina Jalůvková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Maralíková

*) nezletilé děti jsou pro účely anonymizace uváděny pod pseudonymem.